

dringshaveren fik kendskab til fordringen og skyldneren, eller fra den dag, da fordringshaverens manglende kendskab kan tilregnes denne som groft uagtsomt. Formålet hermed er at slå fast, at der på arbejdsskadeområdet vil være et meget snævert anvendelsesområde for den tilskadekomnes »burde vide« – sammenlign her med den foreslåede almindelige suspensionsregel i forældelseslovens § 3, stk. 2. I arbejdsskadesager vil forældelsesfristen bl.a. som altovervejende hovedregel først kunne begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor en læge giver den tilskadekomne oplysninger, som medfører, at lægen har pligt til at indberette sagen til Arbejdsskadestyrelsen, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 950 af 26. november 2003, medmindre der er tale om skader, der indtræder umiddelbart i direkte forbindelse med en arbejdsulykke. Adskillige sygdomme kan skyldes skadelige påvirkninger, der findes både i og uden for den tilskadekomnes arbejdsmiljø, og det vil generelt heller ikke kunne kræves, at den tilskadekomne eller de efterladte skal have kendskab til, hvilke sygdomme der eventuelt er eller kan være arbejdsbetingede.

Forældelsesfristen for de enkelte tabsposter vil kunne løbe fra forskellige tidspunkter, afhængigt af de konkrete helbredsmæssige og erhvervmæssige forhold.

F.eks. vil forældelsesfristen for et krav på erstatning for tab af erhvervsevne tidligst kunne regnes fra det tidspunkt, hvor de helbredsmæssige og erhvervmæssige forhold er så afklarede, at det kan konstateres, at den tilskadekomne har pådraget sig en varig nedsættelse af erhvervsevnen, og det gælder, uanset hvornår en læge har indberettet sagen til Arbejdsskadestyrelsen. Forældelsesfristen for krav på godtgørelse for varigt men vil tidligst kunne regnes fra det tidspunkt, hvor de helbredsmæssige forhold er så afklarede, at den tilskadekomne er i stand til at opføre et krav.

I et tænkt forløb, hvor en person f.eks. mærker et knæk i ryggen i forbindelse med et tungt løft på arbejdet og i den første tid herefter fortsætter med sit job, men hvor helbredstilstanden på grund af rygskadens efter nogle år udvikler sig sådan, at den pågældende må ophøre med at arbejde, vil forældelsesfristen for kravet på erstatning for varigt tab af erhvervsevne først begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor det konstateres, at den tilskadekomne må ophøre med at arbejde.

For det tredje foreslås, at tillægsfristen ved foreløbig afbrydelse af forældelsen skal være 3 år (i stedet for 1 år), når en sag har været behandlet af arbejdsskademyndighederne, jf. forslaget til § 36, stk. 4. Det foreslås således, at forældelse tidligst indtræder 3 år efter, at Arbejdsskadestyrelsen har givet meddelelse om sin afgørelse, når arbejdsskaden er anmeldt inden forældelsesfristens udløb. Hvis det drejer sig om et forsikringsselskabs stillingtagen, f.eks. fordi skaden alene medfører betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler, indtræder forældelse tidligst 3 år efter, at forsikringsselskabet har givet meddelelse om sin stillingtagen. Hvis forsikringsselskabets stillingtagen indbringes for Arbejdsskadestyrelsen, regnes tillægsfristen fra Arbejdsskadestyrelsens afgørelse. Indbringes Arbejdsskadestyrelsens afgørelse for Ankestyrelsen inden for de i arbejdsskadesikringslovens § 44, stk. 3, fastsatte frister, regnes fristen på 3 år fra meddelelsen om Ankestyrelsens afgørelse. Det samme gælder, når Ankestyrelsen behandler sagen, selv om klagefristerne er overskredet, jf. arbejdsskadesikringslovens § 44, stk. 4. Hvis Ankestyrelsen afviser klagen, fordi klagefristerne er overskredet og der ikke er grundlag for at se bort fra overskridelsen, regnes tillægsfristen fra Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.

Bestemmelsen i § 36, stk. 4, omfatter krav efter arbejdsskadesikringsloven, men i modsætning til § 36, stk. 3, ikke krav på f.eks. erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller godtgørelse for svie og smerte. Det skal ses i sammenhæng med, at sådanne tabsposter ikke kan behandles af arbejdsskademyndighederne. Det samme gælder krav på supplerende godtgørelse for varigt men og supplerende erstatning for tab af erhvervsevne (»differencekrav«). Sådanne krav, der rejses efter almindelige erstatningsretlige regler, kan efter retspraksis først rejses, når spørgsmålet om krav efter arbejdsskadesikringsloven er afgjort. Det følger af § 14 i forslaget til ny forældelseslov (L 165), at hvis fordringshaveren har været afskåret fra at afbryde forældelse på grund af en hindring, som ikke beror på fordringshaverens forhold, indtræder forældelse tidligst 1 år efter hindringens ophør. Denne bestemmelse vil i givet fald finde anvendelse på differencekrav.

Endelig indebærer forslaget til § 36, stk. 5, at forældelseslovens »korte« 3-årige (efter ændringsforslaget 5-årige) frist ikke vil finde anvendelse.